φιερώσει ὁλόκληρη τὴ ζωή, ὅπως αὐτὸς θὰ τῆς ἀφιέρωνε τὴ δική του....

Καθὼς τῆς τὰ διηγεῖτο ὅλ' αὐτά, δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τῆς ἐπανελάμβανε ὁλοένα:

— Μοῦ εἶπες ψέμματα, Κλαρίς, μοῦ εἶπες ψέμματα ὅταν μοῦ ὁρκίστηκες κάτω ἀπὸ τὶς φιλοῦρες πὼς μὲ ἀγαπᾶς...

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, σᾶς ἀγαποῦσα καὶ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μάλιστα πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ εἶστε νεκρὸς γιὰ μένα, ὅπως ἐπίστευα ἐπὶ τόσον καιρό... Φύγετε, σᾶς ἱκετεύω! Φοβᾶμαι τὸν ἑαυτό μου!.. Ἀφῆστε με νὰ μείνω τιμία γυναῖκα!...

Τότε ἐκεῖνος ξανανέβηκε στὸ ἁμάξι του, ποὺ ἀπομακρύνθηκε μὲ καλπασμό, σηκώνοντας πίσω του σύννεφα σκόνης...

* * *

Ἐδῶ σταματοῦσε τὸ μυθιστόρημα τῆς γιαγιᾶς μου, ὅπως τό ἐξιστοροῦσαν ἡ παλιὲς κιτρινισμένες ἐπιστολές, ἡ δεμένες μὲ μιὰ τριανταφυλλένια κορδέλλα...

Μὰ τὴ συνέχειά του τὴ θυμήθηκα μόνος μου.

Θυμήθηκα πὼς ἔβλεπα ἄλλοτε στὸν πύργο ἕναν ψηλὸ ἡλικιωμένο κύριο, τὸν ὁποῖον οἱ δικοί μου ὠνόμαζαν «Ἱππότη», γιὰ τὴ μανία ποὺ εἶχε νὰ μένη προσκεκολλημένος στὶς παλιὲς παραδόσεις... Ὁ «ἱππότης» αὐτὸς ἦταν ὁ Ὀράτιος.

Ὅταν ἡ γιαγιά μου ἔμεινε χήρα καὶ τόσο αὐτή, ὅσο καὶ ὁ Ὀράτιος εἶχαν περάσει πειὰ τὰ πενῆντα, ὅταν δὲν εἶχαν πειὰ νὰ φοβηθοῦν τίποτε, οὔτε τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου, οὔτε τὶς παραφορὲς τῆς νεότητος, ὁ ἀγαπημένος της καὶ πιστὸς ἐραστὴς εἶχε ξαναγυρίσει καὶ κατοίκησε κοντὰ στὸν πύργο, γιὰ νὰ τελειώση τοὐλάχιστον κοντά της τὴ ζωή του, πού, ἀλλοίμονο! εἶχε θελήσει ἄλλοτε νὰ τῆς τὴν ἀφιερώσει ὁλόκληρη.

Κατάλαβα τότε τί σημασία εἶχαν τὰ φιλικὰ καὶ μελαγχολικὰ χαμόγελα ποὺ ἀπηύθυνε πάντοτε πρὸς αὐτόν, καὶ ἐξήγησα γιατὶ ἔμειναν μαζὺ ὧρες ὁλόκληρες. Εἶχαν χάσει τόσον καιρό, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν ξανακερδίσουν οἱ φτωχοί!...

Ὁ Ὀράτιος ἦταν πολὺ καλός, ἂν καὶ λίγο μελαγχολικὸς πάντα, μᾶς ἔπαιρνε στὰ γόνατά του καὶ μᾶς διηγόταν τὶς διάφορες μάχες, στὶς ὁποῖες εἶχε λάβει μέρος...

Μᾶς φιλοῦσε καὶ μᾶς κύτταζε μὲ ματια ὑγρά, ἐμᾶς τα ἐγγόνια τῆς γιαγιᾶς, πού, ἀλλοίμονο!... θὰ ἤθελε πολὺ ὁ δυστυχὴς νὰ εἴμαστε καὶ δικά του ἐγγόνια...

VICTOR D'AURIAC

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

Μιὰ φορὰ δυὸ τυφλοὶ ζητιάνειαν μαζύ, ἔχοντας ἕναν ἔξυπνο σκύλλο γιὰ ὁδηγό τους. Ἕνα βράδυ ὅμως, ἐκεῖ ποὺ μετροῦσαν ὅσα εἶχαν μαζέψει ἀπὸ τοὺς σπλαχνικοὺς διαβάτες τὴν ἡμέρα, ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τους κάποιο νόμισμα κ' ἔπεσε μέσα στὸ ρυάκι ποὺ περνοῦσε μπροστά τους.

— Ἐσὺ φταῖς ποὺ τὸ χάσαμε, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

— Θέλεις νὰ φορτώσης σ' ἄλλον τὸ λάθος τὸ δικό σου; ἀπάντησε ὁ δεύτερος.

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἡ φιλονεικία ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες βρισιές, ἀποφάσισαν νὰ χωριστοῦν καὶ νὰ τραβήξη ὁ καθένας στὴ δουλειά του.

Μόλις ἔκαμαν ὅμως μερικὰ βήματα, ὁ ἕνας σκόνταψε στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου κι' ὁ ἄλλος σ' ἕνα λιθάρι. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ δυὸ νὰ φωνάζουν τὸ σκύλλο γιὰ νὰ πάη νὰ τοὺς δείξη τὸ δρόμο.

Τὸ πιστὸ ζῶο, ποὺ εἶχε λάβει κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ τὶς ἴδιες περιποιήσεις, μὴν ξέροντας ποιὸν ν' ἀκολουθήση, ἔμεινε στὴ θέσι του κι' ἄρχισε νὰ γαυγίζη μὲ παράπονο.

Τότε οἱ δυὸ τυφλοί, βαδίζοντας στὰ κοιτουροῦ, κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἀφοῦ ἀγκαλιάστηκαν, φώναξαν κοντά τους τὸ σκύλλο κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔμειναν ἀχώριστοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Κωλέττης πρεσβευτὴς στὸ Παρίσι. Τὰ περίφημα τσιμπούσια του. Ὁ ἀντικυβερνητικὸς Τύπος ξεσπαθώνει. Τὰ χάλια τοῦ Ρωμαϊκοῦ. Ὁ Βαρδουνιώτης κατηγορούμενος ἐπὶ ἐξυβρίσει. Ἡ σημασία τῆς λέξεως «Γαϊδαρος» στὸ Ἄργος. Μιὰ ἐξωφρενικὴ δίκη. Ὁ Κεραῆς γιὰ τοὺς δούλους καὶ τοὺς τυράννους. Ὁ Θεόκριτος γιὰ τὰ θηρία κλπ.

Ὁ Ἰωάννης Κωλέττης, ὅταν ἦταν πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος στὸ Παρίσι, ἔδινε συχνὰ ἐξοχικὰ γεύματα στοὺς Γάλλους, στὰ ὁποῖα παρέθετε πάντοτε ἀρνάκι τῆς σούβλας, γιὰ τὸ ὁποῖο ξετρελλαίνοντουσαν οἱ αὐλικοὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Τόσο μάλιστα τοὺς ἄρεσαν τὰ Ἑλληνικὰ φαγητά, ποὺ προτιμοῦσαν τὰ ἐξοχικὰ τραπέζια τοῦ Κωλέττη ἀπὸ τὰ γεύματα τῶν ἀνακτόρων.

Ἡ ἀντιπολιτευόμενες ὅμως τὴν Κυβέρνησιν Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες κατέκριναν τὸν Κωλέττη, γιατὶ μὲ τὰ γεύματα αὐτά... ἐπεβάρυνε τὸν προϋπολογισμὸ τοῦ κράτους!

Μιὰ μέρα ὁ Κωλέττης, διαβάζοντας αὐτὲς τὶς κατακρίσεις σὲ μιὰ ἐφημερίδα, εἶπε στὸ γραμματέα τῆς πρεσβείας:

— Τί διάβολο, σὲ τέτοιο χάλι κατήντησε λοιπὸν τὸ Ρωμαϊκο, ὥστε νὰ ἐπιβαρύνουν τὸ δημόσιο ταμεῖο τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ δίνουμε γιὰ δυὸ-τρία ἀρνιὰ καὶ κάμποσα ξύλα, ποὺ μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ τὰ ψήσουμε!...

* * *

Μιὰ φορὰ ὁ μακαρίτης διηγόρος καὶ δημοσιογράφος Βαρδουνιώτης, ὅστις κατήγετο, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸ Ἄργος, κατηγγέλθη ἀπὸ ἕνα Ναυπλιέα, ἐπειδὴ τὸν ἀπεκάλεσε «γαϊδοῦρι» σὲ στιγμὴ διαφωνίας.

Ὁ Βαρδουνιώτης, ἀπολογούμενος στὸ δικαστήριο, προσπαθοῦσε ν' ἀποδείξη ὅτι τὸν χαρακτηρισμὸ αὐτὸ τὸν εἶπε στὸ Ναυπλιέα μέσα στὸ σιδηροδρομικὸ βαγόνι καὶ μάλιστα ὅταν ἡ ἁμαξοστοιχία εἶχεν εἰσέλθει στὴν περιοχὴ τοῦ Ἄργους, ἐπέμενε δὲ πολὺ σ' αὐτό.

— Καὶ τί σχέσι ἔχει ποῦ τὸ εἶπες; τοῦ ἀπάντησε ὁ Πρόεδρος. Φτάνει ὅτι τὸ εἶπες. Ἡ ὕβρις εἶνε ὕβρις, ὅπου κι' ἂν τὴν πῆ κανένας.

— Ἐπιμένω, ἀπάντησε ὁ Βαρδουνιώτης, γιατὶ στὰ μέρη μας ἡ λέξις «γαϊδοῦρι» δὲν θεωρεῖται βρισιά.

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ δίκη ἀνεβλήθη καὶ στὴν προσεχῆ δικάσιμο ἐκλήθησαν καὶ μάρτυρες Ἀργεῖοι, γιὰ νὰ ποῦν σχετικῶς τὴ γνώμη τους, ἂν δηλαδὴ ἡ λέξις «γαϊδαρος» εἶνε βρισιὰ στὸ Ἄργος ἢ ὄχι.

Οἱ Ἀργῖτες μάρτυρες κατέθεσαν τὰ ἑξῆς:

— Ἔχουμε, κύριε Πρόεδρε, τὴ συνήθεια στὸ Ἄργος νὰ χονδρομιλᾶμε. Ἅμα πῆς στὸν τόπο μας ἕναν ἄνθρωπο «γαϊδοῦρι», εἶνε σὰν νὰ τοῦ κάνης κοπλιμέντο!...

Κατόπιν πολλῶν καὶ σοβαρῶν μαρτύρων, ποὺ πέρασαν καὶ ἐπεκύρωσαν τὰ ἀνωτέρω, τὸ δικαστήριο ἐπείσθη ὅτι πράγματι στὸ Ἄργος ἡ λέξις «γαϊδοῦρι», λεγομένη πάνω σὲ μιὰ ζωηρὴ συζήτησι, δὲν ἐνέχει πρόθεσιν ἐξυβρίσεως. Τὸ δικαστήριο ἀθώωσε κατόπιν αὐτοῦ τὸν Βαρδουνιώτη.

* * *

Ὁ σοφὸς Ἀδαμάντιος Κοραῆς, ἐρωτηθεὶς κάποτε ποιοὺς ἀνθρώπους θεωρεῖ ὡς πιὸ ποταπούς, εἶπε:

— Τοὺς δούλους καὶ τοὺς τυράννους. Γιατὶ οἱ μὲν δοῦλοι μεταβάλλονται ἀπὸ λογικὰ ζῶα εἰς ἄλογα, οἱ δὲ τύραννοι σὲ ἄγρια θηρία!...

Ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς Θεόκριτος, ἐρωτηθεὶς ἐπίσης ποιὰ ἀπὸ τὰ θηρία εἶνε τὰ ἀγριώτερα, ἀπάντησε:

— Στὰ ὄρη ἡ ἀρκοῦδες, στὰ δάση ἡ τίγρεις καὶ στὰς πόλεις οἱ συκοφάνται!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γιὰ τὶς γυναῖκες ἄξιος τῆς ἀγάπης των εἶνε μόνον ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ τὶς κολακεύη.

— Τὸ μεγαλείτερο θαῦμα τοῦ ἔρωτος εἶνε ὅτι θεραπεύει τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὴ φιλαρέσκεια.

— Ὁ ἔρως μπορεῖ νὰ σβύση μόνος του, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ καταπνιγῆ.

— Ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἐλαττώματα, δὲν θὰ παρατηροῦσε μὲ εὐχαρίστησι τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων.